

**CONSILIUL
UNIUNII EUROPENE**

**Bruxelles, 21 octombrie 2009 (22.10)
(OR. en)**

14801/09

**Dosar interinstituțional:
2009/0050 (CNS)**

LIMITE

**DROIPEN 134
MIGR 101**

NOTĂ

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Consiliu
Nr. doc. ant.:	14602/09 DROIPEN 127 MIGR 100
Subiect:	Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor și de abrogare a Deciziei-cadru 2002/629/JAI - Stadiul actual / Chestiuni nesoluționate

I. INTRODUCERE

1. Propunerea de decizie-cadru a Consiliului privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor și de abrogare a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a fost înaintată de către Comisie la 26 martie 2009.
2. Coreper a examinat de două ori proiectul de text al propunerii - la 14 și la 21 octombrie - și a rezolvat majoritatea chestiunilor nesoluționate. În prezent, aproape toate rezervele au fost retrase, cu excepția rezervelor de examinare parlamentară.

3. DK, DE, IE, FR, SI, NL, SE și UK au o rezervă de examinare parlamentară cu privire la propunere, iar PT a formulat o rezervă generală de examinare. În plus, o serie de delegații au rezerve cu privire la câteva articole și/sau alineate specifice, acestea fiind indicate în notele de subsol ale textului din anexă.
4. Prin scrisoarea din 21 aprilie 2009, Consiliul a invitat Parlamentul European să emită avizul său.

II. CHESTIUNI ÎNAINȚATE Consiliului

Având în vedere cele expuse anterior, Consiliul este invitat:

- **să ia act de** stadiul actual al propunerii
- **să dezbată și să soluționeze** chestiunile existente care privesc articolele 3 și 8, astfel cum figurează în anexă, în vederea realizării unei abordări generale cu ocazia Consiliului Justiție și Afaceri Interne din 30 noiembrie 2009.

A. Sancțiuni (articolul 3)

De la începutul discuțiilor în cadrul grupului de lucru, acest articol a reprezentat un punct de dezbateră major. O serie de state membre au exprimat obiecții puternice împotriva dorinței Comisiei de a crește durata pedepsei pentru alineatul (2) literele (a) și (b) de la zece la doisprezece ani.

Un stat membru sprijină Comisia, considerând că este importantă creșterea duratei pedepsei în cazurile cele mai grave, trimițând astfel un puternic semnal politic.

Având în vedere îngrijorările puternice exprimate de multe delegații cu privire la durata pedepsei propusă de Comisie și faptul că în prezent o singură delegație susține acest lucru, Președinția propune ca textul să fie lăsat în forma actuală, stabilind astfel durata pedepsei pentru cazurile cele mai grave la zece ani.

Consiliul este invitat să accepte textul articolului ca atare.

B. Competența (articolul 8)

O delegație are o rezervă cu privire la articolul 8 alineatul (1) litera (b) referitoare la stabilirea competenței în cazul în care autorul infracțiunii este resortisant.

Consiliul este invitat să accepte actualul text al articolului 8 alineatul (1) litera (b), care extinde domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru prin includerea unei posibilități de a urmări penal proprii resortisanți pentru infracțiuni săvârșite în străinătate.

O altă delegație și-a menținut rezerva cu privire la eliminarea unui alineat care extinde domeniul de aplicare al recent convenitei Decizii-cadru privind „prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale”, subliniind faptul că gravitatea infracțiunii și aspectele transfrontaliere ale acesteia ar justifica o astfel de extindere.

Având în vedere rezistența majorității delegațiilor față de ideea extinderii domeniului de aplicare al recent convenitului instrument orizontal, Președinția propune să nu se includă un astfel de alineat.

C. Alte chestiuni

Consilierilor JAI li se va solicita să analizeze în timp util definiția prevăzută la articolul 1 alineatul (3), articolul 13 alineatul (3) litera (e) și articolul 16.

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special, articolul 29, articolul 31 alineatul

(1) litera (e)

și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

întrucât:

(1) Traficul de persoane este o infracțiune gravă, săvârșită adesea în cadrul criminalității organizate, și o încălcare gravă a drepturilor omului.

(2) Uniunea Europeană este hotărâtă să prevină și să combată traficul de persoane și să protejeze drepturile persoanelor traficate. În acest sens, au fost adoptate Decizia-cadru 2002/629/JAI a Consiliului din 19 iulie 2002 privind combaterea traficului de persoane² și un Plan al UE privind cele mai bune practici, normele și procedurile pentru combaterea și prevenirea traficului de persoane (2005/C 311/01)³.

(3) Prezenta decizie-cadru adoptă o abordare integrată și holistică cu privire la combaterea traficului de persoane. Obiectivele principale ale prezentei decizii-cadru sunt prevenirea, [...] urmărirea penală și protecția drepturilor victimelor mai riguroase. Copiii sunt mai vulnerabili, fiind expuși, prin urmare, unui risc mai mare de a deveni victime ale traficului de persoane. Toate dispozițiile prezentei decizii-cadru ar trebui aplicate în lumina interesului superior al copilului, în conformitate cu Convenția din 1989 a Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului⁴.

¹ JO C „, p. .

² JO L 203, 01.08.2002, p. 1.

³ JO C 311, 9.12.2005, p. 1.

⁴ Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului, adoptată și deschisă spre semnare, ratificare și aderare prin Rezoluția Organizației Națiunilor Unite 44/25 din 20 noiembrie 1989.

(4) Protocolul din 2000 al Organizației Națiunilor Unite privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, adițional la Convenția ONU împotriva criminalității transnaționale organizate¹ și la Convenția din 2005 a Consiliului Europei privind acțiunea împotriva traficului de persoane² sunt etape cruciale în procesul de consolidare a cooperării internaționale împotriva traficului de persoane.

(5) Pentru a ține cont de evoluțiile recente din domeniul traficului de ființe umane, prezenta decizie-cadru adoptă un concept mai larg a ceea ce ar trebui considerat trafic de ființe umane în comparație cu Decizia-cadru 2002/629/JAI și include prin urmare și alte forme de exploatare.

În contextul prezentei decizii-cadru, cerșitul forțat ar trebui înțeles ca o formă de muncă sau servicii forțate, astfel cum este definit în cadrul Convenției OIM nr. 29 privind munca forțată sau obligatorie din 29 iunie 1930. Prin urmare, exploatarea cerșetorilor intră sub incidența definiției traficului de ființe umane numai în cazul în care sunt reunite toate elementele muncii sau serviciilor forțate. Având în vedere jurisprudența relevantă, valabilitatea eventualului consimțământ de a practica un astfel de serviciu ar trebui evaluată de la caz la caz. Cu toate acestea, în situația în care este vorba de un copil, eventualul consimțământ nu ar trebui niciodată să fie considerat valabil.

Sintagma „exploatarea activităților penale” ar trebui înțeleasă ca exploatare a unei persoane pentru ca aceasta să săvârșească, între altele, furt din buzunare, din spații comerciale și alte activități similare care fac obiectul unor sancțiuni penale și implică un câștig financiar.

Definiția include, de asemenea, traficul de persoane în scopul prelevării de organe, care poate fi legat de traficul de organe și constituie o încălcare gravă a demnității umane și a integrității fizice a persoanelor.

¹ Protocolul Organizației Națiunilor Unite privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special al femeilor și copiilor, adițional la Convenția ONU împotriva criminalității transnaționale organizate, încheiat la Palermo, în 2000.

² Convenția Consiliului Europei privind acțiunea împotriva traficului de persoane, adoptată la Varșovia, la 16.5.2005, Seria tratatelor Consiliului Europei N. 197.

(6) Duratele pedepselor din prezenta decizie-cadru reflectă preocuparea crescândă a statelor membre în legătură cu dezvoltarea fenomenului de trafic de persoane. Având în vedere gravitatea infracțiunii, pedepsele ar trebui, prin urmare, să fie eficiente, disuasive și proporționale. În situația în care, în temeiul prezentei decizii-cadru, se face trimitere la predare, o astfel de trimitere ar trebui interpretată în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. În situația în care infracțiunea este deosebit de gravă, de exemplu în situația în care viața victimei a fost pusă în pericol sau în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită cu violență gravă sau împotriva unei victime deosebit de vulnerabile, precum un copil, acest lucru ar trebui să fie reflectat de pedepse mai severe.

(7) În conformitate cu principiile de bază ale sistemelor juridice ale statelor membre relevante, victimele ar trebui să nu fie urmărite penal sau pedepsite pentru activități penale, precum utilizarea de documente false sau infracțiuni prevăzute de legislația în materie de prostituție sau imigrație, pe care au fost obligate să le săvârșească ca o consecință directă a faptului că au făcut obiectul traficului. Obiectivul unei astfel de protecții îl reprezintă garantarea drepturilor omului ale victimelor, pentru evitarea victimizării suplimentare și pentru a le încuraja să se prezinte ca martori în procedurile penale. Această garanție nu exclude urmărirea penală sau pedepsele pentru infracțiunile pe care o persoană le-a săvârșit sau la săvârșirea cărora a participat de bună voie.

(8) Pentru a garanta cercetarea și urmărirea penală cu succes a infracțiunilor în materie de trafic de persoane, instrumentele de anchetă utilizate în cazurile de criminalitate organizată sau de alte infracțiuni grave și care pot include interceptarea comunicărilor, supravegherea sub acoperire care include supravegherea electronică, monitorizarea conturilor bancare sau alte tipuri de anchetă financiară, ar trebui puse la dispoziția persoanelor care răspund de cercetarea și urmărirea penală a unor astfel de infracțiuni.

(9) Dacă Directiva 2004/81/CE¹ abordează problema eliberării de permise de ședere victimelor traficului de persoane care sunt resortisanți ai țărilor terțe, iar Directiva 2004/38/CE² reglementează exercitarea dreptului la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, inclusiv protejarea acestora de expulzare, prezenta decizie-cadru stabilește măsuri de protecție specifice pentru orice victimă a traficului de persoane. Prin urmare, prezenta decizie-cadru nu abordează problema condițiilor aferente rezidenței lor pe teritoriul statelor membre sau orice altă problemă care intră în competența Comunității.

(10) Victimele traficului de persoane trebuie să poată să își exercite drepturile în mod efectiv. Prin urmare, ar trebui ca victimele să dispună de asistență și sprijin înainte, pe parcursul și, pentru o perioadă de timp adecvată, după desfășurarea procedurilor penale. Asistența și sprijinul oferite ar trebui să includă cel puțin un set minim de măsuri care sunt necesare pentru a permite victimei să se recupereze și să scape de traficanți. Punerea în aplicare la nivel practic a unor astfel de măsuri ar trebui să se facă pe baza unei evaluări individuale, în conformitate cu procedurile naționale, cu luarea în considerare a condițiilor și a necesităților persoanei în cauză.

Unei persoane ar trebui să i se ofere asistență și sprijin de îndată ce există indicii sprijinite pe motive temeinice că aceasta ar fi putut să fi făcut obiectul traficului și indiferent de dorința acesteia de a apărea ca martor.

Asistența ar trebui oferită în mod necondiționat până când autoritățile competente adoptă decizia finală cu privire la perioada de gândire și la permisul de ședere sau până când se recunoaște în alt mod că persoana în cauză este o victimă a traficului de persoane. În cazul în care, după încheierea procesului de identificare sau după expirarea perioadei de gândire, persoana nu este considerată eligibilă pentru un permis de ședere sau nu există alt mod de ședere legală în țară, statul membru respectiv nu este obligat să continue să ofere asistență și sprijin persoanei în cauză în temeiul prezentei decizii-cadru.

¹ JO L 261, 6.8.2004, p. 19.

² JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

Atunci când acest lucru este necesar, având în vedere circumstanțe precum un tratament medical aflat în desfășurare ca urmare a unor consecințe grave de natură fizică sau psihologică ale infracțiunii, sau faptul că siguranța victimei este în pericol din cauza declarațiilor acesteia în cadrul procedurilor penale, asistența și sprijinul ar trebui să fie continuate pentru o perioadă adecvată după procedurile penale.

(11) Decizia-cadru a Consiliului din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale (2001/220/JAI) stabilește un set de drepturi ale victimelor în cadrul procedurilor penale, inclusiv dreptul la protecție și la despăgubiri. În plus, victimele traficului de persoane ar trebui să aibă acces la consiliere juridică și la reprezentare juridică, inclusiv în vederea solicitării de despăgubiri. Obiectivul consilierii juridice este de a permite victimelor să fie informate și să primească sfaturi cu privire la diferitele posibilități pe care le au. Consilierea juridică și reprezentarea juridică ar trebui să fie gratuite, cel puțin în situația în care victima nu dispune de suficiente resurse financiare, într-o modalitate conformă cu procedurile statelor membre. Întrucât este puțin probabil ca în special victimele care sunt copii să dispună de astfel de resurse, consilierea juridică și reprezentarea juridică pentru acestea ar fi în practică gratuite. Mai mult, pe baza unei evaluări individuale a riscului, desfășurate în conformitate cu procedurile naționale, victimele ar trebui să fie protejate împotriva represaliilor, a intimidării și riscului de a deveni din nou obiectul traficului.

(12) Victimele traficului de persoane, care suportă consecințele abuzului și ale tratamentului degradant, precum exploatarea sexuală, violul, practicile similare sclaviei sau prelevarea de organe, care sunt în mod obișnuit legate de infracțiunea de trafic de persoane, ar trebui protejate de victimizarea secundară și de traumele care rezultă din modul în care se desfășoară procedura penală. În acest scop, victimele traficului de persoane ar trebui, pe baza necesităților individuale ale fiecărei victime, să primească tratamentul adecvat pe durata cercetării și a procedurilor penale. Evaluarea individuală a necesităților ar trebui să ia în considerare aspecte precum vârsta, cazul femeilor însărcinate, handicapul, alte condiții personale, precum și consecințele fizice și psihologice ale activității infracționale la care a fost supusă victima. Oportunitatea și modalitatea aplicării tratamentului trebuie decisă în conformitate cu motivele definite de legislația națională și normele de discreție, practică sau orientare judiciară, printr-o evaluare de la caz la caz.

(13) Pe lângă măsurile disponibile pentru toate victimele traficului de persoane, fiecare stat membru ar trebui să se asigure că pentru copiii care au fost victime ale traficului sunt disponibile măsuri de asistență, sprijin și protecție specifice. Aceste măsuri ar trebui să fie oferite având în vedere interesul superior al copilului și în conformitate cu Convenția ONU privind drepturile copilului.

În cazul în care vârsta unei persoane care face obiectul traficului de persoane este incertă și există motive să se creadă că aceasta are mai puțin de 18 ani, ar trebui să se pornească de la premiza că acea persoană este copil și să primească asistență, sprijin și protecție imediate. Măsurile de asistență și sprijin în favoarea copiilor victime ar trebui să urmărească recuperarea fizică și psihico-socială și să aibă în vedere o soluție durabilă pentru persoana în cauză. Având în vedere că victimele traficului de persoane care sunt copii sunt deosebit de vulnerabile, ar trebui să existe măsuri de protecție suplimentare pentru a proteja copilul pe durata audierilor de pe parcursul investigațiilor și procedurilor penale.

(14) Fiecare stat membru ar trebui să instituie și/sau să consolideze politici de prevenire a traficului de persoane, inclusiv măsuri de descurajare a cererii care alimentează toate formele de exploatare, prin cercetare, informare, sensibilizare și educație. În astfel de inițiative, fiecare stat membru ar trebui să adopte o perspectivă care să țină seama de particularitățile fiecărui sex și o abordare care să țină cont de drepturile copilului.

(15) Directiva 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2009 de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile la adresa angajatorilor de resortisanți ai țărilor terțe cu ședere ilegală¹ prevede pedepse pentru angajatorii de resortisanți ai țărilor terțe cu ședere ilegală care, chiar dacă nu au fost acuzați de trafic de persoane sau nu au fost condamnați pentru această infracțiune, utilizează munca sau serviciile unei persoane despre care știu că este victimă a traficului de persoane. În plus, statele membre ar trebui să ia în considerare posibilitatea impunerii de sancțiuni utilizatorilor oricărui serviciu obținut de la o victimă, știind că aceasta este victimă a traficului de persoane. Această incriminare suplimentară ar putea include angajatorii de resortisanți ai țărilor terțe cu ședere legală și de resortisanți ai UE, precum și persoanele care cumpără servicii sexuale de la orice persoană care este victimă a traficului de persoane, indiferent de cetățenia lor.

¹ JO L 126, 30.6.2009, p. 24.

(16) Ar trebui instituite de către statele membre, într-un mod pe care acestea îl consideră adecvat în conformitate cu propria organizare internă, și cu luarea în considerare a necesității unei structuri minime cu sarcini determinate, sisteme naționale de monitorizare precum raportori naționali sau mecanisme echivalente pentru a se efectua evaluări ale tendințelor în materie de trafic de persoane, a se măsura rezultatele acțiunilor anti-trafic și pentru a se prezenta periodic rapoarte autorităților naționale competente.

(17) Întrucât obiectivul prezentei decizii-cadru, și anume combaterea traficului de persoane, nu poate fi îndeplinit într-o măsură suficientă numai de către statele membre și, prin urmare, având în vedere dimensiunea și efectele sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este menționat la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și prevăzut la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut în acest din urmă articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat anterior.

(18) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, mai ales demnitatea umană, interzicerea sclaviei, a muncii forțate și a traficului de persoane, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, drepturile copilului, dreptul la libertate și la securitate, libertatea de expresie și de informare, protecția datelor cu caracter personal, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor penale. Prezenta decizie-cadru vizează în special asigurarea respectării în totalitate a acestor drepturi și principii.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Infrațiuni privind traficul de persoane

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta pedepsirea următoarelor acte intenționate:
Recrutarea, transportul, transferul, adăpostirea sau primirea de persoane, inclusiv schimbul sau transferul controlului asupra unei persoane efectuate sub amenințare sau prin uz de forță sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, prin fraudă, prin înșelătorie, prin abuz de putere sau de o poziție de vulnerabilitate sau prin oferirea sau primirea de bani sau de alte foloase pentru a obține consimțământul unei persoane care deține controlul asupra alteia, în vederea exploatării acesteia.
2. Se consideră că o persoană se află în poziție de vulnerabilitate atunci când nu are o alternativă reală sau acceptabilă în afara supunerii la abuzul implicat.
3. Exploatarea include, cel puțin, exploatarea prostituției altora sau alte forme de exploatare sexuală, muncă sau servicii forțate, inclusiv cerșitul¹, sclavia sau practici similare sclaviei, aservirea, exploatarea activităților penale² sau prelevarea de organe³.
4. Consimțământul unei victime a traficului de persoane față de exploatarea, intenționată sau efectivă, este irelevant atunci când a fost folosit oricare dintre mijloacele prevăzute la alineatul (1).
5. Atunci când faptele menționate la alineatul (1) presupun implicarea unui copil, acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane chiar dacă nu a fost folosit niciunul dintre mijloacele prevăzute la alineatul (1).
6. În sensul prezentei decizii-cadru, prin „copil” se înțelege orice persoană cu vârsta mai mică de 18 ani.

¹ De are o rezervă de fond.

² De are o rezervă de fond.

³ De are o rezervă de fond.

Articolul 2

Instigarea, complicitatea și tăinuirea și tentativa

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că instigarea, complicitatea și tăinuirea sau tentativa de săvârșire a infracțiunii menționate la articolul 1 se pedepsește.

Articolul 3

Sanctiuni

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca orice infracțiune prevăzută la articolul 1 să fie pasibilă de pedeapsa cu închisoarea pentru o durată maximă de cel puțin cinci până la zece ani.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunea menționată la articolul 1 se pedepsește cu închisoarea¹ pentru o durată maximă de cel puțin zece ani atunci când a fost săvârșită în oricare dintre următoarele împrejurări:
 - (a) infracțiunea a pus în pericol viața victimei în mod deliberat sau din neglijență gravă;
 - (b) infracțiunea a fost săvârșită cu violență gravă sau a provocat un prejudiciu deosebit de grav victimei;
 - (c) infracțiunea a fost săvârșită împotriva unei persoane deosebit de vulnerabile, categorie care, în contextul prezentei decizii-cadru, include cel puțin victimele care sunt copii²;
 - (d) infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale, în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI³.

¹ NL și COM susțin ideea unei pedepse cu închisoarea pentru o durată de doisprezece ani pentru infracțiunile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) literele (a) și (b).

² De are o rezervă de fond cu privire la alineatul (2) litera (c). COM a exprimat o rezervă pe fond cu privire la restricționarea obligației de stabilire a unei circumstanțe agravante numai cu privire la copii.

³ JO L 300, 11.11.2008, p. 42.

3. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca orice infracțiune prevăzută la articolul 2 să fie pasibilă de sancțiuni penale eficiente, proporționale și disuasive, care pot presupune predarea.
4. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta faptul că săvârșirea infracțiunii de către un funcționar public în exercițiul îndatoririlor sale este considerată ca o circumstanță agravantă.

Articolul 4

Răspunderea persoanelor juridice

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că poate fi antrenată răspunderea persoanelor juridice pentru infracțiunile menționate la articolele 1 și 2, săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană, acționând în nume propriu sau în calitate de membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care are o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice respective, pe baza:
 - (a) unei competențe de reprezentare a persoanei juridice;
 - (b) a unei autorități de a lua decizii în numele persoanei juridice respective sau
 - (c) a unei autorități de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice în cauză.
2. Statele membre garantează, de asemenea, că poate fi antrenată răspunderea unei persoane juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea infracțiunii menționate la articolele 1 și 2 în beneficiul acelei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.
3. Răspunderea persoanei juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude inițierea procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la infracțiunea menționată la articolele 1 și 2.

4. În sensul prezentei decizii-cadru, „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are personalitate juridică în temeiul dreptului aplicabil, cu excepția statelor sau a organismelor publice în exercitarea autorității de stat și a organizațiilor internaționale publice.

Articolul 5

Sanctiuni în cazul persoanelor juridice

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că o persoană juridică a cărei răspundere a fost angajată în temeiul articolului 4 alineatul (1) și alineatul (2) este pedepsită cu sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau administrative și pot include alte sancțiuni, precum:
- (a) excluderea de la dreptul de a primi beneficii publice sau ajutoare publice;
 - (b) interdicție temporară sau permanentă de a desfășura o activitate comercială;
 - (c) plasarea sub supraveghere judiciară;
 - (d) lichidarea judiciară;
 - (e) închiderea temporară sau permanentă a spațiilor care au fost folosite pentru săvârșirea infracțiunii.

Articolul 6

Neinculparea și neaplicarea de sancțiuni victimei

Fiecare stat membru prevede, în conformitate cu principiile de bază ale sistemului său de drept, posibilitatea de a nu inculpa sau de a nu sancționa victimele traficului de persoane pentru implicarea acestora în activități ilegale pe care au fost obligate să le săvârșească ca o consecință directă a faptului că au făcut obiectul vreunui act dintre cele menționate la articolul 1.

Articolul 7

Cercetarea și urmărirea penală

1. Fiecare stat membru garantează că cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunii menționate la articolele 1 și 2 nu depinde de depunerea plângerii prealabile sau de acuzarea efectuată de victimă și că procedurile penale pot continua chiar dacă victima și-a retras declarația.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a permite, în situația în care gravitatea sau natura acesteia o impune, urmărirea penală a infracțiunii menționate la articolele 1 și 2 o perioadă de timp suficientă după împlinirea de către victimă a vârstei majoratului.
3. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 1 și 2 beneficiază de o formare corespunzătoare.
4. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că instrumentele eficiente de anchetă, cum ar fi cele utilizate în cazurile de criminalitate organizată și alte cazuri de infracțiuni grave, sunt disponibile persoanelor, unităților sau serviciilor responsabile de investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 1 și 2.

Articolul 8¹

Competența

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunii menționate la articolele 1 și 2, atunci când:

¹ UK are o rezervă cu privire la întregul articol din cauza trimiterii la resortisanți din alineatul (1) litera (b).
BE a formulat o rezervă cu privire la eliminarea dispoziției privind conflictul de competență.

- (a) infracțiunea este săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său; sau
 - (b) autorul infracțiunii este resortisant al acestui stat sau își are reședința obișnuită pe teritoriul său; sau
 - (c) infracțiunea este comisă împotriva unuia dintre resortisanții săi sau a unei persoane care își are reședința obișnuită pe teritoriul său; sau
 - (d) infracțiunea este săvârșită în beneficiul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul statului membru respectiv.
2. (2) Un stat membru poate decide să nu aplice sau să aplice doar în cazuri sau condiții specifice regulile de competență definite la alineatul (1) litera (b) în legătură cu infracțiunile al căror autor are reședința obișnuită pe teritoriul statului respectiv și la alineatul (1) literele (c) și (d), când infracțiunea în cauză a fost săvârșită în afara teritoriului său.
3. Pentru urmărirea penală a infracțiunii menționate la articolele 1 și 2 săvârșite în afara teritoriului statului membru în cauză, în ceea ce privește alineatul (1) litera (b), fiecare stat membru adoptă, sub rezerva aplicării alineatului (2), măsurile necesare pentru a garanta că stabilirea competenței sale nu este subordonată condiției:
- (a) ca faptele săvârșite să constituie infracțiune în statul în care au fost comise sau
 - (b) ca urmărirea penală să fie pusă în mișcare ca urmare a unei plângeri prelabile depuse de victimă în locul unde a fost săvârșită infracțiunea sau a unei denunțări din partea statului unde se află locul de săvârșire a infracțiunii.
4. Statele membre informează corespunzător Secretariatul General al Consiliului și Comisia în cazul în care decid punerea în aplicare a alineatului (2) și, dacă este cazul, fac cunoscute cazurile sau circumstanțele speciale în care această decizie se aplică.

Articolul 9

Asistența și sprijinul pentru victimele traficului de persoane

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că se acordă asistență victimelor înainte, pe parcursul și pentru o perioadă de timp adecvată după procedurile penale, pentru a le permite să își exercite drepturile prevăzute în Decizia-cadru 2001/220/JAI din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale, precum și în prezenta decizie-cadru.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că unei persoane i se oferă asistență și sprijin de îndată ce autoritățile competente au indicii sprijinite pe motive temeinice că este posibil să fi făcut obiectul unei infracțiuni menționate la articolele 1 și 2.
3. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a institui mecanisme adecvate care să permită identificarea timpurie și acordarea timpurie de asistență și sprijin victimelor, în cooperare cu organizațiile de sprijin relevante.
4. Măsurile de asistență și sprijin la care se face trimitere în cadrul alineatelor (1) și (2) includ cel puțin standarde de viață capabile să asigure subzistența victimei prin intermediul unor măsuri precum cazare sigură și adecvată și asistență materială, precum și tratamentul medical necesar, inclusiv asistență psihologică, consiliere și informare și servicii de traducere și interpretariat, după caz. Statele membre asistă victimele cu nevoi speciale.

Articolul 10

Protecția victimelor traficului de persoane în cadrul cercetărilor și procedurilor penale

1. Măsurile de protecție prevăzute în prezentul articol se aplică în plus față de drepturile prevăzute în Decizia-cadru 2001/220/JAI.

2. Fiecare stat membru garantează faptul că victimele traficului de persoane au acces la consiliere juridică și, în conformitate cu rolul victimelor în cadrul sistemului de justiție relevant, la reprezentare juridică, inclusiv în vederea solicitării de despăgubiri. Consilierea juridică și reprezentarea juridică trebuie să fie gratuite în situația în care victima nu dispune de suficiente resurse financiare.
3. Fără a se aduce atingere drepturilor la apărare, fiecare stat membru permite, dacă acest lucru este conform cu principiile de bază ale sistemului său de drept și dacă este cazul, ca identitatea unei victime a traficului de persoane să nu fie dezvăluită¹.
4. Fiecare stat membru garantează că victimele traficului de persoane beneficiază de o protecție adecvată pe baza unei evaluări individuale a riscului, *inter alia* prin acces la programe de protecție a martorilor sau la alte măsuri similare dacă este cazul și în conformitate cu temeiurile definite în legislația națională.
5. Fără a se aduce atingere drepturilor la apărare și în conformitate cu o evaluare individuală efectuată de autoritățile competente în legătură cu circumstanțele personale ale victimei, fiecare stat membru garantează faptul că victimele traficului de persoane beneficiază de un tratament specific în sensul prevenirii victimizării secundare prin evitarea, pe cât posibil și în conformitate cu temeiurile definite de legislația națională și cu normele privind gradul de libertate al instanțelor, practica sau orientarea judiciară:
 - (a) a repetării interogatoriilor pe parcursul cercetării, urmăririi penale și a procesului, fără ca acest lucru să fie necesar;
 - (b) a contactului vizual între victime și autorii infracțiunii, inclusiv pe parcursul depunerii mărturiei, ca de exemplu în timpul audierilor și al confruntărilor, prin mijloace adecvate, inclusiv prin utilizarea unei tehnologii de comunicații adecvată;
 - (c) a depunerii mărturiei în ședință publică;
 - (d) a adresării de întrebări care nu sunt necesare referitoare la viața privată.

¹ În momentul adoptării prezentei decizii-cadru, IT va face o declarație unilaterală care să afirme faptul că utilizarea de martori anonimi este contrară principiilor sale constituționale.

Articolul 11

Dispoziții generale privind asistența, sprijinul și măsurile de protecție pentru victimele traficului de persoane care sunt copii

1. Victimelor traficului de persoane care sunt copii li se oferă asistență, sprijin și protecție, cu luarea în considerare a interesului superior al copilului.
2. Fiecare stat membru garantează că, atunci când există incertitudine cu privire la vârsta unei persoane care a făcut obiectul traficului de persoane și atunci când există motive pentru a crede că persoana este copil, se prezumă că persoana este copil pentru a primi acces imediat la asistență, sprijin și protecție în conformitate cu articolele 12 și 13.

Articolul 12

Asistența și sprijinul pentru victimele traficului de persoane care sunt copii

1. Măsurile de asistență și sprijin prevăzute în prezentul articol se aplică în plus față de dispozițiile articolului 9.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că acțiunile speciale de asistare și sprijinire a victimelor traficului de persoane care sunt copii, pe termen scurt și lung, în procesul de recuperare fizică și psihosocială, sunt întreprinse în urma unei evaluări individuale a condițiilor speciale existente în cazul particular al fiecărui copil victimă, ținându-se seama de opiniile, nevoile și preocupările copilului.
3. Fiecare stat membru adoptă, în măsura în care este adecvat și posibil, măsuri pentru a oferi asistență și sprijin familiei victimei traficului de persoane care este copil, în situația în care familia se află pe teritoriul unui stat membru. În special, fiecare stat membru aplică în cazul familiei, în măsura în care este adecvat și posibil, articolul 4 din Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului.

**Protecția victimelor traficului de persoane care sunt copii
în cadrul cercetărilor și procedurilor penale**

1. Măsurile de protecție prevăzute în prezentul articol se aplică în plus față de dispozițiile articolului 10.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că în cadrul cercetărilor și procedurilor penale, în conformitate cu rolul victimelor în cadrul sistemului de justiție relevant, autoritățile judiciare numesc un reprezentant special pentru victima traficului de persoane care este copil, în cazul în care, în temeiul dreptului național, autoritățile tutelare nu pot reprezenta copilul ca urmare a unui conflict de interese între acestea și victima care este copil, sau atunci când copilul este neînsoțit.
3. Fără a aduce atingere drepturilor la apărare, fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că, în cadrul cercetării penale pentru oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 1 și 2:
 - (a) audierile cu victima care este copil au loc fără întârzieri nejustificate după ce faptele au fost raportate autorităților competente;
 - (b) audierile cu victima care este copil se desfășoară, atunci când este necesar, în incinte prevăzute sau adaptate în acest scop;
 - (c) audierile cu victima care este copil sunt desfășurate, dacă este necesar, de către sau prin intermediul persoanelor profesioniste pregătite în acest scop;
 - (d) în măsura posibilului și dacă este cazul, audierile cu victima care este copil se desfășoară cu aceleași persoane;
 - (e) numărul audierilor este cât mai redus posibil, iar audierile au loc numai atunci când este [strict]¹ necesar în scopul procedurilor penale;

¹ Sub rezerva consultărilor cu CoE cu privire la versiunea în limba engleză semnată de părți [CETS 201, articolul 35 alineatul (1) litera (e)]

- (f) copilul victimă poate fi însoțit de reprezentantul legal sau, după caz, de un adult desemnat de copil, cu excepția cazului în care s-a adoptat o decizie întemeiată împotriva respectivei persoane.
4. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că, în cercetarea penală a oricăreia dintre infracțiunile prevăzute la articolele 1 și 2, toate audierile cu victima care este copil, sau după caz cu copilul martor, pot fi filmate și că aceste audieri filmate pot fi acceptate ca probă în procesul penal, conform normelor din dreptul intern.
5. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a garanta că, în cadrul procedurilor judiciare penale referitoare la oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 1 și 2, victima care este copil poate fi audiată în instanță fără a fi prezentă, în special prin utilizarea tehnologiilor de comunicații adecvate.

Articolul 14

Prevenirea

1. Fiecare stat membru urmărește descurajarea cererii care alimentează toate formele de exploatare care au legătură cu traficul de persoane.
2. Fiecare stat membru adoptă acțiunile adecvate, precum campanii de informare și sensibilizare, programe de cercetare și educație, dacă este cazul în cooperare cu organizațiile societății civile, care urmăresc sensibilizarea și reducerea riscului ca persoanele, în special copiii, să devină victime ale traficului de persoane.
3. Fiecare stat membru promovează activități periodice de formare a funcționarilor care sunt susceptibili să intre în contact cu victime și cu potențiale victime, inclusiv a ofițerilor de poliție din prima linie, astfel încât să le permită să identifice și să se ocupe de victimele și potențialele victime ale traficului de persoane.

4. Fără a aduce atingere dreptului comunitar, fiecare stat membru are în vedere luarea de măsuri pentru a considera ca fiind infracțiune utilizarea serviciilor care fac obiectul exploatării menționate la articolul 1 atunci când utilizatorii serviciilor respective știu că persoana care le prestează este victimă a vreunei infracțiuni dintre cele menționate la articolul 1.

Articolul 15

Raportorii naționali sau mecanismele echivalente

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a institui raportori naționali sau mecanisme echivalente. Activitățile unor astfel de mecanisme includ efectuarea de evaluări ale tendințelor în materie de trafic de persoane, măsurarea rezultatelor acțiunilor anti-trafic și prezentarea de rapoarte.

[Articolul 16]

Domeniul de aplicare teritorial

Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului¹.]

Articolul 17

Abrogarea Deciziei-cadru 2002/629/JAI

Decizia-cadru 2002/629/JAI privind combaterea traficului de persoane se abrogă.

¹ Sub rezerva confirmării de către ES și UK.

Punerea în aplicare

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru până la [30 de luni de la adoptare].
2. Până la [doi ani de la adoptare], statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în dreptul lor național obligațiile ce le sunt impuse prin prezenta decizie-cadru. Pe baza unui raport care reflectă aceste informații și a unui raport scris transmis de către Comisie, Consiliul va evalua, până cel târziu la [patru ani de la adoptare], gradul în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru.

Articolul 19

Intrare în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, [...].

Pentru Consiliu

Președintele [...]
